

Dy Plambeck

Foto: Isak Hoffmeyer

Dy Plambeck færdiggjorde sin uddannelse på Forfatterskolen i 2004 og debuterede året efter med digtsamlingen BuresøFortællingerne, hvori hun vender tilbage til provinsen omkring sin hjemby uden for København. Siden da er det også blevet til romaner og børnebøger, som ofte kredser om forskellige mandeverdener og mandlige fællesskaber som bikerklubben i romanen Gudfar. Dette går igen i hendes sidste roman, Mikael, fra 2014. Her følger man journalisten Becky, der tager til Afghanistan for at lave en reportage om de danske soldaters liv i krigszonen, og igennem hende møder læseren Mikael; en ung, dansk soldat, der til trods for sine jævnlige møder med døden længes tilbage til krigen, lige så snart han kommer hjem til Danmark på orlov.

Uddrag fra Mikael:

Kun få gange havde jeg hørt nogle af soldaterne bruge ord som dræbe eller slå ihjel, selv om krigen gjorde sit bedste for at slå os alle sammen ihjel hver dag. Uden om lejren, bag hescomurene og pigtråden, var krigens øjne. Krigen holdt øje med, hvad vi lavede, planlagde, hvordan den kunne slå os ihjel, den arbejdede systematisk og ihærdigt, ødelagde de lerklinede huse, rev kronerne af træerne og sprængte sig vej gennem den grønne zone.

Krigen fik ordene til at stoppe. Den ødelagde sproget. Jeg vidste ikke, hvilke ord jeg skulle bruge til at beskrive det, jeg så. Det var på den måde ordløst. Også for soldaterne. I stedet for sad det i kroppen på os, i armene, ved albuerne og i benene. Jeg sov kun på siden, når jeg lå på ryggen, var det, som om mit luftrør lukkede til. En nat vågnede jeg og kunne ikke få vejret. Det var en kraftanstrengelse at skrive min reportage. Jeg kunne næsten ikke. Sådan havde jeg ikke haft det før. Tværtimod. De gange, jeg tidligere havde rejst for avisen og stået i en naturkatastrofe, da jeg var i Indonesien efter tsunamien, i New Orleans efter orkanen eller i Haiti efter jordskælvet, ude et sted, hvor en hel by var blevet revet væk, hvor der ingenting var tilbage andet end de sammenstyrtede bygninger og vandet i gaderne, der var mørkt af mudder, gav det at skrive mig en følelse af at være hjemme.

Dy Plambeck læser op i Løve's Bogcafé søndag den 1. maj 2016 kl. 14:45.